

Bestemmelsen i stk. 2 om fællesordninger for flere kommuner tager specielt sigte på de mange små kommuner, hvor der ikke er så mange børn med behov for tilsyn, at der er grundlag for etablering af en udbygget tilsynsordning. Disse kommuner kan slutte sig sammen om ansættelse af medarbejdere eller kan tilsluttes nærliggende større kommuners rådgivningsordninger.

Til § 20.

Bestemmelsen indeholder den almindelige forpligtelse for børne- og ungdomsværnet til selv at tage initiativ med hensyn til at opnå kendskab til, hvilke børn i kommunen der har behov for børne- og ungdomsforsorg, og at etablere et samarbejde herom med andre myndigheder, institutioner m. v., som er i forbindelse med børn og unge, såsom ungdomsnævn, skoler, børnehaver, sundhedsplejersker, foreninger, ungdomsklubber, præster, mødrehjælp og politi.

Til § 21 og 22.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 112.

Til § 23.

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 9, stk. 1 og § 10. Det må tillægges den allerstørste vægt, at børneværnet foretager en meget grundig undersøgelse, før der træffes beslutning om børneværnsforanstaltninger. Dette gælder ikke blot for at sikre imod upåkrævede eller uberettigede indgreb i forældremyndigheden eller i barnets eller den unges tilværelse, men også af hensyn til, at nødvendige indgreb bliver foretaget på den rigtige måde, og at de rigtige foranstaltninger træffes på så tidligt et tidspunkt som muligt.

Undersøgelsen må imidlertid tilrettelægges efter den enkelte sags art og kan kun i de færreste tilfælde afpasses efter det kortfattede skema, som en lov kan indeholde. Man har derfor udeladt de detaljerede bestemmelser om, hvilke erklæringer der skal indhentes, og hvilke undersøgelser der skal foretages, idet det forudsættes, at der i administrative bestemmelser gives indgående regler og vejledning herom, afpasset efter de enkelte arter af børneværnsager.

Reglen i stk. 2 er en indskærpelse af, at der skal udvises stor omhu ved udvælgelsen af de personer, som skal foretage undersøgelse i børneværnsager, idet allerede undersøgelsen kan indebære et indgreb i familiernes rolige tilværelse. Bestemmelsen indeholder derimod ikke noget krav om, at de pågældende skal have gennemgået en bestemt uddannelse. Noget andet er, at det er tilrådeligt, at der arrangeres kurser for børneværnsmedlemmer og

medarbejdere, således at deres forudsætninger for arbejdet suppleres med nøje kendskab til de gældende regler og de foreliggende hjælpemuligheder. Henvisningen til at søge bistand hos børneværns-konsulenten forudsætter, at der efterhånden ansættes så mange børneværns konsulenter, at hele landet er dækket.

Til § 24 og § 25.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 11 og tildels også til § 10, stk. 2. Den indebærer, at der kan afkræves f. eks. lærere, ungdomsledere, naboer og andre erklæring om, hvad de kender til barnets forhold. Det er af betydning, at erklæringen ikke blot giver skematiske oplysninger, men såfremt det er muligt også indeholder en videregående redegørelse for barnets eller den unges udvikling og de forhold, han lever under.

Man har overvejet, om det kan tilsikres dem, der afgiver erklæring i børneværnsager, at deres oplysninger og erklæringer ikke bliver viderebragt til forældre eller børnene og de unge selv. Det er imidlertid ikke anset for muligt at imødekomme sådanne ønsker eller synspunkter fuldt ud, idet man må være forberedt på, at de oplysninger, der ligger til grund for afgørelsen, kan blive tilgængelige for parten i sagen under eventuel indbringelse af denne for domstolene. Disse vanskeligheder kan dog modarbejdes ved, at der under domstolsbehandlingen udvises den størst mulige hensynsfuldhed ved behandlingen af de tilvejebragte oplysninger. Man henviser endvidere til bestemmelsen om børneværnsmedlemmers og medarbejders tavshedspligt, jfr. § 114, til at børne- og ungdomsværnets møder altid foregår for lukkede døre, jfr. § 31, og til at landsretten kan bestemme, at retsmøderne skal foregå for lukkede døre, jfr. § 58, stk. 4.

Til § 26.

Bestemmelsen er en udvidelse i forhold til den gældende lovs § 62, stk. 4, idet det pålægges børne- og ungdomsværnet at foranledige værgebeskikkelse, ikke blot i tilfælde af forsorg uden for hjemmet for børn og unge under 18 år, men også i andre tilfælde hvor børne- og ungdomsværnet kommer i forbindelse med et barn eller en ung med henblik på iværksættelse af særlige hjælpeforanstaltninger. Værgebeskikkelse sammen med anden hjælp kan eventuelt i visse tilfælde gøre det overflødig, at børne- og ungdomsværnet overtager forsorgen for barnet eller den unge. Ikke alene af retsbeskyttelseshensyn, men også af hensyn til at sikre barnets og den unges kontakt med familie og andre pårørende uden for børneværnets kreds, må det tillægges den